ARREST VAN HET HOF (Vierde kamer)
10 juni 1987 *

In zaak 307/85,

A. Gavanas, reviseur bij het Economisch en Sociaal Comité, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te diens kantore, 18 A, rue des Glacis,

verzoeker,

tegen

Economisch en Sociaal Comité van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door de directeur Personeelszaken, C. A. F. d'Ansembourg, als gemachtigde, bijgestaan door R. O. Dalcq, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij J. Käser, directeur van de juridische dienst van de Europese Investeringsbank, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

en

Raad van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd en bijgestaan door D. Lagasse, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij J. Käser voornoemd, van de Europese Investeringsbank,

verweerders,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van vergelijkend onderzoek CES/LA/57/83 en, bijgevolg, van het besluit van de Raad van 29 januari 1985 houdende aanstelling van Ts. als hoofd van de Griekse vertaalafdeling,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Vierde kamer),

samengesteld als volgt: C. Kakouris, kamerpresident, T. Koopmans en G. C. Rodríguez Iglesias, rechters,

* Procestaal: Frans.

advocaat-generaal: C. O. Lenz
griffier: S. Hackspiel, administrateur

gezien het rapport ter terechtzitting en ten vervolge op de mondelinge behandeling op 13 november 1986,

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 21 januari 1987,

het navolgende

Arrest

1 Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het Hof op 11 oktober 1985, heeft A. Gavanas, ambtenaar van het Economisch en Sociaal Comité van de Europese Gemeenschappen (hierna: ESC), beroep ingesteld tot nietigverklaring van: a) vergelijkend onderzoek CES/LA/57/83 ter voorziening in de vacature van hoofd van de Griekse vertaalafdeling, en b) van het besluit van de Raad van 29 januari 1985 houdende aanstelling van Ts. op die post.

2 Voor de feiten van de zaak, het procesverloop en de middelen en argumenten van partijen wordt verwezen naar het rapport ter terechtzitting. Deze elementen van het dossier worden hierna slechts weergegeven voor zover dat noodzakelijk is voor de redenering van het Hof.

I — De ontvankelijkheid

A — *De passieve legitimatie van de Raad*

3 Verweerders voeren aan, dat het beroep niet tegen de Raad had moeten worden gericht, doch uitsluitend tegen het ESC, waaraan de bestreden handelingen zijn toe te rekenen. In casu is de Raad slechts opgetreden als gezag dat, ingevolge artikel 57, eerste alinea, derde streepje, van het Reglement van orde van het ESC van 19 augustus 1974 (PB 1974, L 228, blz. 1), bevoegd is tot aanstelling van ambtenaren van bepaalde rangen bij het ECS.

4 Ingevolge artikel 1 Ambtenarenstatuut (hierna: het Statuut) is het ESC voor de toepassing van het Statuut gelijkgesteld met de instellingen der Gemeenschappen.

5 Artikel 2 van het Statuut luidt: „Iedere instelling bepaalt welke gezagsorganen bij haar de bevoegdheden uitoefenen die volgens dit statuut aan het tot aanstelling bevoegde gezag toekomen. In het Reglement van orde van het Economisch en Sociaal Comité wordt bepaald welke gezagsorganen ten aanzien van de ambtenaren van dit Comité de bevoegdheden uitoefenen die volgens dit statuut aan het tot aanstelling bevoegde gezag toekomen."

6 Artikel 57 van het Reglement van orde van het ESC bepaalt, dat deze bevoegdheden voor de hogere rangen waaronder de rang LA 3, worden uitgeoefend „op voorstel van het Bureau, door de Raad met instemming van de Commissie, wat de toepassing van de artikelen 1, 13, 15, lid 2, 16, 22, 29, 30 tot en met 32, 38, 40, 41, 49, 50, 51, 78, 87 tot en met 90 van het Statuut van de ambtenaren betreft".

7 Naar het Hof overwoog in zijn arrest van 7 april 1965 (zaak 28/64, Müller, Jurispr. 1965, blz. 296), volgt uit artikel 2 van het Statuut, „dat het tot aanstelling bevoegde gezag optreedt namens de Instelling die bedoeld gezag heeft aangewezen, zodat de handelingen die ingrijpen in de rechtspositie van de ambtenaren en voor hen bezwarend kunnen zijn, moeten worden toegerekend aan de Instelling waarbij bedoelde ambtenaren zijn te werk gesteld". Voorts heet het in hetzelfde arrest nog, dat „het beroep dient te worden gericht tegen de Instelling die het bezwarende besluit heeft genomen".

8 Uit het voorgaande volgt, dat de Raad, wanneer hij krachtens genoemd artikel 57 van het Reglement van orde van het ESC optreedt als tot aanstelling bevoegd gezag, namens het ESC handelt. Bijgevolg moet in gevallen als het onderhavige het beroep tegen het ESC worden gericht.

9 Mitsdien is het onderhavige beroep niet-ontvankelijk voor zover het tegen de Raad is gericht.

B — *De ontvankelijkheid van middelen ontleend aan onregelmatigheden tijdens het vergelijkend onderzoek*

10 Verzoeker heeft verscheidene middelen van nietigheid aangevoerd, verband houdend met beweerde onregelmatigheden bij a) de organisatie, het verloop en de

uitslag van het vergelijkend onderzoek, en b) de aanstelling van Ts. Het ESC betoogt, dat de tegen het vergelijkend onderzoek aangevoerde middelen niet-ontvankelijk zijn.

11 In de eerste plaats, aldus het ESC, heeft verzoeker geen belang bij nietigverklaring van het vergelijkend onderzoek, aangezien hij in zijn verzoekschrift niet tot nietigverklaring van het aanstellingsbesluit heeft geconcludeerd, maar enkel heeft verzocht om vast te stellen dat de aanstelling „elke grondslag miste".

12 Deze exceptie kan niet slagen. Weliswaar heet het in de conclusies van het verzoekschrift, dat „de aanstelling van Ts. elke grondslag mist", doch anderzijds blijkt zowel uit de klacht als uit het verzoekschrift in zijn geheel, met name uit het voorwerp van het beroep zoals door verzoeker omschreven, dat het hem te doen is om nietigverklaring van het vergelijkend onderzoek en van de daarop gevolgde aanstelling.

13 In de tweede plaats is volgens het ESC het beroep tardief voor zover het is gebaseerd op onregelmatigheden in de handelingen van de jury; verzoeker had direct beroep tegen die handelingen moeten instellen zonder eerst een klacht in te dienen, en hij had bij de bepaling van de beroepstermijn derhalve geen rekening mogen houden met de klachttermijn.

14 Deze exceptie is evenmin gegrond. Het is vaste rechtspraak van het Hof (zie met name het arrest van 5 april 1979, zaak 117/78, Orlandi, Jurispr. 1979, blz. 1613), dat een administratieve klacht tegen een besluit van een jury van een vergelijkend onderzoek weliswaar geen noodzakelijke voorwaarde is voor de ontvankelijkheid van het beroep, doch dat dit niet ertoe mag leiden, dat de verzoeker, doordat hij een antwoord op zijn klacht afwacht, een termijn verzuimt.

15 In de derde plaats acht het ESC de middelen verband houdend met onregelmatigheden in het vergelijkend onderzoek niet ontvankelijk, omdat verzoeker, door geen bezwaar aan te tekenen tegen de organisatie of de uitslag ervan, daarin heeft berust en daarom ervan heeft afgezien, nietigverklaring van het vergelijkend onderzoek te vorderen.

16 Ook deze exceptie moet worden verworpen. Aangezien de onwettigheid van de handelingen die tot het bezwarend besluit hebben geleid, met name de handelingen van de jury, kan worden ingeroepen in het kader van een beroep tegen het definitieve besluit dat door die handelingen is voorbereid, kan uit de omstandigheid dat verzoeker niet direct beroep heeft ingesteld tegen de handelingen van de jury, niet worden afgeleid dat hij daarin heeft berust.

II — Ten gronde

A — *Onwettigheid van de procedure van het vergelijkend onderzoek*

17 Verzoeker betoogt, dat het ESC-secretariaat niet bevoegd was om het vergelijkend onderzoek te organiseren. Ingevolge artikel 57 van het Reglement van orde van het ESC zou deze bevoegdheid toekomen aan de Raad. Het zou derhalve gaan om nietigheid op gronden van openbare orde.

18 Het is juist, dat ingevolge artikel 57 van het Reglement van orde van het ESC de aan het tot aanstelling bevoegd gezag toegekende bevoegdheden in gevallen als het onderhavige worden uitgeoefend door de Raad, op voorstel van het Bureau en met instemming van de Commissie. Tot die bevoegdheden behoort, zoals uitdrukkelijk wordt vermeld, die welke zijn voorzien in artikel 29, lid 1, van het Statuut, betreffende het organiseren van een vergelijkende onderzoek, en in artikel 30, betreffende de benoeming van de jury.

19 Blijkens het dossier hebben de betrokken instellingen en het ESC deze bepaling van meet af aan aldus uitgelegd en toegepast, dat zij het ESC niet belet een vergelijkend onderzoek te organiseren en te verrichten met stilzwijgende goedkeuring van de Raad en van de Commissie, die evenwel steeds tussenbeide kunnen komen. Deze uitlegging beantwoordt aan het vereiste van een soepele en vlotte werking van de administratie.

20 In casu blijkt trouwens de goedkeuring van de Raad en van de Commissie uit het feit, dat zij zonder enig bezwaar hebben meegewerkt aan het besluit waarmee de procedure werd afgesloten, dat wil zeggen het aanstellingsbesluit.

21 Bijgevolg moet dit middel worden verworpen.

22 Verzoeker voert eveneens aan, dat de verlaging van de leeftijdsgrens ten opzichte van het vorige vergelijkend onderzoek onwettig was, omdat men daarmee Ts. wilde bevoordelen door hem in staat te stellen aan het vergelijkend onderzoek deel te nemen.

23 In het kader van goed bestuur dient de vaststelling van een leeftijdsgrens in beginsel te worden bepaald door overwegingen van dienstbelang. In casu blijkt uit het dossier, dat een eerder vergelijkend onderzoek geen resultaat had opgeleverd. Uit niets blijkt evenwel, dat de verlaging van de leeftijdsgrens niet tot doel had het aantal kandidaten te vergroten ten einde een betere keuze mogelijk te maken, doch om een bepaalde kandidaat te bevoordelen.

24 Dit middel moet derhalve eveneens worden verworpen.

25 Verzoeker stelt dat het vergelijkend onderzoek op voor hem discriminerende wijze is verlopen. Tijdens het eerste vergelijkend onderzoek zou hem zijn verboden als hoofd van de Griekse vertaalafdeling op te treden, terwijl Ts. die functie tijdens het litigieuze vergelijkend onderzoek wel heeft waargenomen. Bovendien had de directeur-generaal van het ESC, tevens voorzitter van de jury, vanaf maart 1983 in het kader van de dienst samengewerkt met Ts., terwijl hij verzoeker links had laten liggen.

26 De juistheid van verzoekers beweringen behoeft niet te worden onderzocht. Opgemerkt zij, dat de uitoefening door de administratie van haar discretionaire bevoegdheid bij de organisatie van haar diensten, geen invloed kan hebben op de uitslag van een vergelijkend onderzoek en dus niet kan worden gezien als een gebrek dat tot onwettigheid van dat onderzoek zou kunnen leiden.

27 Ook dit middel moet derhalve worden verworpen.

28 Verzoeker voert aan, dat de vertaalde tekst die de deelnemers aan het examen ter revisie werd voorgelegd, een juridische tekst was en niet — zoals in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek was voorzien — een tekst van algemene aard.

29 Dit argument mist feitelijke grondslag. In punt 7, sub d, van de aankondiging van vergelijkend onderzoek, betreffende de „aard van het examen", was de aard van de te reviseren tekst niet nader omschreven. De jury was dus vrij in zijn keuze. Overigens valt een juridische tekst niet buiten het kader van de aan de vacante post verbonden werkzaamheden en van de in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek verlangde kwalificaties.

30 Ten slotte verwijt verzoeker de jury, dat zij haar bevoegdheid heeft overschreden door de persoonlijkheid van de kandidaten bij haar onderzoek te betrekken.

31 Dit middel is evenmin gegrond. Blijkens het dossier heeft de jury de persoonlijkheid van de kandidaten slechts ter sprake gebracht voor zover dat noodzakelijk was om hun geschiktheid voor het vervullen van de aan de functie verbonden taken te beoordelen. Dusdoende heeft de jury enkel de kwalificaties van de kandidaten getoetst, met name hun „geschiktheid om een administratieve eenheid te leiden...", een van de vereisten van kennisgeving van vacature nr. 84/81.

B — *Onwettigheid van de aanstellingsprocedure*

32 Volgens verzoeker was de voordracht van het Bureau van het ESC van 17 oktober 1984 aan de Raad, strekkende tot aanstelling van Ts., onwettig. In de eerste plaats zou de secretaris-generaal van het ESC, bij de keuze uit de door de jury opgestelde lijst van geschikte kandidaten, een beslissing hebben genomen die hem niet toekwam, door Ts. voor te dragen zonder de andere op die lijst geplaatste kandidaten te vermelden; in de tweede plaats zou de voordracht van het Bureau niet tot stand zijn gekomen na een vergelijking van de verdiensten van de kandidaten. Daar verzoeker op die lijst ex aequo met Ts. was geplaatst, zou bij dat onderzoek de keuze op hem hebben moeten vallen, aangezien hij de oudste was en meer beroepservaring had.

33 Er zij op gewezen, dat blijkens de lijst van geschikte kandidaten van het betrokken vergelijkend onderzoek en blijkens het dossier Ts. eerste was op de lijst en verzoeker tweede, en dat volgens de jury verzoekers kwalificaties die van Ts. niet overtroffen.

34 In de notulen van de 274e vergadering van het ESC-Bureau van 17 oktober 1984 heet het, dat alle kandidaten overeenkomstig de procedure van het Statuut zorgvuldig zijn onderzocht. Blijkens het dossier waren alle leden van het Bureau in het bezit van een exemplaar van de lijst van geschikte kandidaten, en hadden zij desgewenst een discussie kunnen uitlokken.

35 Gelet op één en ander, dient ook dit middel te worden verworpen.

C — *Misbruik van bevoegdheid*

36 Verzoeker stelt, dat de gehele procedure van het vergelijkend onderzoek tot en met de aanstelling van Ts. ongeldig is wegens misbruik van bevoegdheid. Volgens hem stond de aanstelling van Ts. reeds vast lang voordat het vergelijkend onderzoek werd georganiseerd. Dit zou zijn af te leiden uit de volgende — reeds in de context van de eerdere middelen onderzochte — elementen: de verlaging van de leeftijdsgrens, de weigering van zijn meerderen om hem bij de leiding van de Griekse vertaalafdeling te betrekken, het onderzoek door de jury van de persoonlijkheid van de kandidaten en het feit dat geen vergelijking heeft plaatsgevonden van de door het ESC-Bureau aan de Raad voor te dragen kandidaten. Daarbij komt nog, aldus verzoeker, dat de directeur-generaal, tevens voorzitter van de jury, op het besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag is vooruitgelopen door op 19 juli 1984 aan Ts. mee te delen, dat zijn aanstelling als hoofd van de Griekse afdeling vaststond, en dat Ts. nog vóór zijn aanstelling openlijk als afdelingshoofd is opgetreden en zelfs een receptie heeft gegeven om het feit te vieren.

37 Er zij aan herinnerd, dat misbruik van bevoegdheid slechts wordt geacht aanwezig te zijn, indien rechtens genoegzaam bewezen is dat het tot aanstelling bevoegd gezag met het bestreden besluit een ander dan het wettige doel heeft nagestreefd (arrest van 25 november 1976, zaak 123/75, Küster, Jurispr. 1976, blz. 1701).

38 In casu levert geen van verzoekers beweringen een dergelijk bewijs op. Zijn beweringen betreffende de verlaging van de leeftijdsgrens, het feit dat zijn superieuren alle samenwerking met hem uit de weg zijn gegaan, het persoonlijkheidsonderzoek van de kandidaten en het feit dat geen vergelijking heeft plaatsgehad van degenen die op de lijst van geschikte kandidaten waren geplaatst, zijn trouwens hierboven reeds afgewezen. Dat de directeur-generaal zou zijn vooruitgelopen op het besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag, is niet bewezen; het ESC heeft namelijk onweersproken verklaard, dat de directeur-generaal zowel verzoeker als Ts. bij zich heeft geroepen om hen in kennis te stellen van de uitslag van het vergelijkend onderzoek en van het feit dat de lijst van geschikte kandidaten aan het ESC-Bureau was gezonden. Ten slotte, dat Ts. als afdelingshoofd is opgetreden en een receptie heeft gegeven, bewijst niet dat het tot aanstelling bevoegd gezag misbruik van zijn bevoegdheid zou hebben gemaakt.

39 Daar geen van verzoekers middelen doel treft, moet het beroep in zijn geheel worden verworpen.

Kosten

40 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen, voor zover zulks is gevorderd. Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te hunnen laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Vierde kamer),

rechtdoende:

1) Verwerpt het beroep.

2) Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.

Kakouris Koopmans Rodríguez Iglesias

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 10 juni 1987.

De griffier
P. Heim

De president van de Vierde kamer
C. Kakouris